

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1720200998
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1720200998.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom Prešovská 48, Bratislava, IČO: 35 850 370, zast. Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: R. A., F.. XX.XX.XXXX, T. Š. XXX/XX, E., o zaplatenie 78,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 14. februára 2022, č.k. 46Csp/1/2020-228, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti m e n í a žalobu v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 74,6 %.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 a zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovanej domáhal zaplatenia 78,83 eur s príslušenstvom žalobou, ktorú odôvodnil tým, že ako prevádzkovateľ verejného vodovodu a verejnej kanalizácie uzatvoril so žalovanou dňa 20.05.2013 zmluvu Č.. H. o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd, pričom zo strany žalovanej nedošlo k uhradeniu vyfakturovaných súm za poskytnutie dodávky pitnej vody, a to z faktúry Č.. XXXXXXXX zo dňa 09.08.2017 v sume 78,83 eur. O žalobe rozhodol platobným rozkazom, proti ktorému podala žalovaná odpor tvrdiac, že viackrát žiadala žalobcu o vyčíslenie pohľadávok, pričom jej žiadne upomienky od roku 2017 neprišli, a tak považovala svoju reklamáciu za vyriešenú. Súd prvej inštancie konštatoval, že k odporu priložila písomné dôkazy preukazujúce jej tvrdenia v odpore. Následne žalovaná doručila súdu podanie, ktorého prílohou bolo potvrdenie o úhrade istiny 78,83 eur na účet žalobcu, pričom žalovaná v podaní uviedla, že žiada o vrátenie peňazí, nakoľko úhradu istiny previedla zo strachu z úročenia istiny, ale je presvedčená o jej neoprávnenosti. Na to žalobca oznámil, že dňa 10.08.2020 prijal od žalovanej platbu vo výške 78,83 eur, na základe čoho zbral žalobu v časti istiny vo výške 78,83 eur a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 od 11.08.2020 do zaplatenia späť a zotrval na zvyšnej časti žalovaného nároku. Žalovaná

v reakcii na to žiadala rozhodnúť v jej prospech a o vrátení uhradenej sumy. Žalobca argumentoval, že žaloba bola podaná dôvodne, nakoľko v čase jej podania bola žalovaná v omeškaní a k plneniu došlo až po podaní žaloby. Súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom č.k. 46Csp/1/2020-156 z 30.03.2021 žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019, v prevyšujúcej časti (o zaplatenie istiny) konanie zastavil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Konštatoval, že na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 10CoCsp/9/2021-194 zo dňa 27.07.2021 jeho rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom uviedol, že jeho úlohou bude vykonať predložené dôkazy a opätovne rozhodnúť zrozumiteľným a preskúmateľným rozhodnutím, ktoré bude riadne odôvodnené.

4. Uviedol, že po vrátení veci bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Rozhodol rozsudkom na pojednávaní dňa 14.02.2022, na ktoré boli strany riadne predvolané. Žalobca svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Žalovaná svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnila, predvolanie na pojednávanie prevzala dňa 02.12.2021.

5. Vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi pripojenými k žalobe - zmluvou č. H. o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd uzatvorenou stranami sporu dňa 20.05.2013, odpoveďou na reklamáciu faktúry Č.. XXXXXXXXX zo dňa 08.09.2017, faktúrou Č.. XXXXXXXXX, zákazkovým listom zo dňa 08.08.2017, montážnym listom zo dňa 08.08.2017, upomienkami zo dňa 12.10.2017 a 24.05.2019, listinou preukazujúcou uhradenie faktúry Č.. XXXXXXXXXX vo výške 31,20 eur splatnej dňa 29.03.2019, cenníkom žalobcu, všeobecnými obchodnými podmienkami dodávky pitnej vody z verejného vodovodu a odvádzania odpadových vôd verejnou kanalizáciou žalobcu platnými od 01.10.2010 a všeobecnými obchodnými podmienkami dodávky pitnej vody a odvádzania odpadových vôd žalobcu (ďalej len „VOP“).

6. Týmto dokazovaním zistil, že žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 20.05.2013 zmluvu, predmetom ktorej bola dodávka pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd pre žalovanú na adrese odberného E. Š. XXX/XX, E., Z., Č. Z.: XXXX-XXXX-XXX, pričom žalovaná sa ako odberateľ zaviazala uhradiť žalobcovi platby za dodávku pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd v zmysle uzatvorenej zmluvy, a to na základe vystavených faktúr podľa skutočnej spotreby predchádzajúceho vyúčtovacieho obdobia. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj VOP žalobcu, s ktorými sa strany oboznámili, čo potvrdili podpisom na predmetnej zmluve. Žalobca dodával žalovanej pitnú vodu v súlade s uzavretou zmluvou, za čo jej vystavil faktúry v zmysle platného cenníka výkonov a služieb súvisiacich so zásobovaním pitnou vodou verejným vodovodom a odkanalizovaním odpadovej vody verejnou kanalizáciou platného od 01.10.2014. Žalobca realizoval dodávku pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd na odbernom mieste v zmysle zmluvy a VOP.

7. Ďalej uviedol, že upomienky podľa žalobcu obsahovali aj informáciu, kde bude zverejnená informácia o plánovanom prerušení dodávky pitnej vody. Žalobca mal pred plánovaným úkonom prerušenia dodávky vody evidovať voči žalovanej nedoplatky vo výške takmer 300 eur, ktoré majú byť vymáhané v inom sporovom konaní. Poukázal na to, že tieto skutočnosti žalovaná nepoprela, ani sa k nim nevyjadrila, a preto ich považoval za nesporné.

8. Konštatoval, že k plánovanému prerušeniu dodávky pitnej vody na OM žalovanej malo dôjsť ku dňu 08.08.2017, keďže z tohto dátumu je zákazkový list a montážny list žalobcu, v ktorom je uvedené, že voda sa nezavrela, lebo nebolo možné identifikovať, ktorý uzáver je správny. Z tohto dôvodu žalobca realizovaný výjazd žalovanej spoplatnil v zmysle položky 1.12 Cenníka faktúrou Č.. XXXXXXXXX na sumu 78,83 eur (za zbytočnú jazdu - pozn. odvolacieho súdu).

9. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca uviedol, že vždy pred úkonom prerušenia dodávky pitnej vody sa na to snaží zákazníka telefonicky upozorniť, avšak v prípade žalovanej evidoval nekompletné telefónne číslo, preto sa mu s ňou nepodarilo skontaktovať, čo uviedol aj v odpovedi žalovanej na reklamáciu M. Č.. XXXXXXXXX. Zhrnul, že k týmto skutočnostiam sa žalovaná v konaní nevyjadrila a uvedené nepoprela.

10. Uviedol, že procesná obrana žalovanej spočívala v tom, že z mailu zo dňa 30.08.2018, ktorý jej bol doručený z elektronickej adresy služby@bvsas.sk, jej mala prísť odpoveď, že na jej odbornom mieste neevidujú neuhradené záväzky.

11. Vyhodnotil, že z predmetného mailu však nevyplýva, že v tom čase cit. „nebola uhradená faktúra Č.. XXXXXXXXX na sumu 78,83 eur“. Uviedol, že žalovaná nepoprela, že túto faktúru vystavenú žalobcom dňa 09.08.2017 neobdržala (zrejme mal na mysli „obdržala“ - pozn. odvolacieho súdu), teda, že by o nej nemala vedomosť. Navyiac žalobkyňa netvrdila, že by uvedenú faktúru uhradila, čo je zrejmé z toho, že ju uhradila až po podaní žaloby dňa 10.08.2020. Vyvodil, že to znamená, že v čase keď obdržala odpoveď z vyššie uvedenej elektronickej adresy, mala vedomosť o neuhradení poplatku za zbytočnú jazdu žalobcu za účelom prerušenia dodávky vody, pretože na túto faktúru mala žalovaná reagovať reklamáciou, na ktorú jej žalobca listom zo dňa 08.09.2017 odpovedal.

12. Zhrnul, že z listinných dôkazov a tvrdení strán sporu vyplýva, že žalovaná mala v čase výjazdu žalobcu na OM voči nemu nedoplatky, a preto bol výjazd žalobcu oprávnený. Tvrdenie žalovanej o tom, že uhradila istinu v priebehu konania z dôvodu, aby sa vyhla úročeniu pohľadávky, považoval za účelové s poukazom na to, že pokiaľ by túto platbu realizovala iba z tohto dôvodu, je nelogické, že tak neurobila po odpovedi žalobcu na jej reklamáciu, keď navyiac v závere odporu žiadala o splátkový kalendár pre prípad, že jej nebude vyhovené.

13. Vec posúdil právne podľa položky 1.12. cenníka žalobcu za výkony a služby súvisiace so zásobovaním pitnou vodou verejným vodovodom a odkanalizovaním odpadovej vody verejnou kanalizáciou platného od 01.10.2014 (podľa ktorej je suma položky „zbytočná jazda“ 78,83 eur s DPH), čl. III. zmluvy (podľa ktorého sa odberateľ zaväzuje uhrádzať dodávateľovi platby za dodávku vody a odvádzanie odpadových vôd podľa tejto zmluvy a platných VOP) a podľa čl. VII bod 1 písm. m VOP (podľa ktorého je dodávateľ oprávnený prerušiť alebo obmedziť dodávku pitnej vody z verejného vodovodu alebo odvádzanie odpadových vôd do verejnej kanalizácie v prípade nezaplatenia vodného a stočného počas obdobia dlhšieho ako 30 dní po lehote splatnosti faktúry) a skonštatoval, že po vrátení veci na ďalšie konanie zostali predmetom sporu nároky žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z dvoch faktúr. Tu aplikoval ust. § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z..

14. Uviedol, že napriek tomu, že konanie bolo (po späťvzatí žalobcu v časti o zaplatenie istiny 78,83 eur) zastavené po uhradení tejto sumy žalovanou, vyhodnocoval vo vzťahu k oprávnenosti nárokov žalobcu na úroky z omeškania aj opodstatnenosť nároku na zaplatenie samotnej istiny, účtovanej faktúrou Č.. XXXXXXXXX splatnou dňa 08.09.2017. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil nárok žalobcu na zaplatenie tejto sumy za dôvodný, a preto žalovanú zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti faktúry až do jej uhradenia.

15. Ďalej vyhodnotil, že žalovaná zaplatila faktúru Č.. XXXXXXXXXX na sumu 31,20 eur splatnú do 29.03.2019, po termíne splatnosti (dňa 18.06.2019), preto ju zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania 5 % ročne žalobcovi za obdobie od 30.03.2019 (deň po splatnosti) do 18.06.2019, kedy bola táto faktúra reálne uhradená.

16. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p. zohľadňujúc ust. § 396 ods. 3 C.s.p. a žalobcovi priznal nárok na ich náhradu proti žalovanej v plnom rozsahu. Počas konania došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby, čoho následkom bolo zastavenie konania v tejto časti, preto sa zaoberal tým, ktorá zo strán čiastočné zastavenie konania zavinila. Dospel k záveru, že čiastočné zastavenie konania zavinila žalovaná tým, že žalovanú sumu zaplatila až po podaní žaloby, pričom pri rozhodovaní o nároku žalobcu na úroky z omeškania predbežne posúdil tento nárok žalobcu ako dôvodný. Konštatoval, že žalovaná síce podaním odvolania dosiahla úspech v tom, že krajský súd zrušil rozhodnutie prvej inštancie, čím vyhovel ňou podanému odvolaniu, avšak tým nebol dosiahnutý neúspech žalobcu v konaní, nakoľko súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolanie a žiadala ho zrušiť a žalobu zamietnuť alebo vec vrátiť okresnému súdu na odstránenie procesných pochybení. Tieto videla v tom, že jej bol odopretý prístup k súdu, keďže pojednávanie bolo vytýčené na 14.02.2022 o 9,00 hod., a na tento čas sa ona riadne dostavila a čakala pred pojednávacou miestnosťou na vyvolanie veci, avšak o cca o 9,05 hod. vyšla z dverí zapisovateľka, ktorá jej oznámila, že už je po pojednávaní. Odovzdala jej aj zápisnicu o pojednávaní, z ktorej vyplýva, že sporové strany sa pojednávania nezúčastnili, čo nie je pravda, pretože ona sa dostavila a chcela sa k prejednávanej veci osobne vyjadriť. Ďalšie procesné pochybenie videla v tom, že hoci podala žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych trov, súd nechal jej žiadosť nepovšimnúť a vo výrokovej časti napadnutého rozsudku ju k úhrade trov konania zaviazal. Porušenie hmotného práva videla v rozhodnutí v merite veci. Tu namietala, že okresný súd nerešpektoval právny názor uvedený v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave a opakovane rozhodol rovnako a uložil jej povinnosť zaplatiť úrok z omeškania z faktúry Č.. XXXXXXXXX zo sumy 78,83 eur, hoci zaplatenie tejto istiny je sporné. Zopakovala, že ide o faktúru, ktorou žalobca účtoval tzv. neoprávnený výjazd, ktorý mal byť smerovaný k odstávke vody v jej rodinnom dome. To, že išlo o nedôvodný výjazd je zrejmé aj z toho, že faktúra za spotrebu vody bola v čase výjazdu už uhradená, a tiež preto, že pracovníci žalobcu nevedeli nájsť hlavný uzáver vody. Mala za to, že i keď túto sumu uhradila pod vyhrážkami pracovníčky žalobcu, túto úhradu nemožno považovať za uznanie dlhu, ale za prijatie bezdôvodného obohatenia žalobcu, ktoré aj žiadala vrátiť v tzv. vzájomnej žalobe, o ktorej okresný súd stále nerozhodol. Záverom uviedla, že úhradu úroku z omeškania z faktúry Č.. XXXXXXXXXXXX zo sumy 31,20 eur uznáva a žalobcovi uhradí.

18. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že všetky procesné podmienky na vydanie rozsudku boli splnené a aj z hmotnoprávneho hľadiska považuje rozsudok za správny, keďže súd prvej inštancie sa s pokynmi odvolacieho súdu vysporiadal a rozsudok presvedčivo a riadne odôvodnil. K vzájomnej žalobe žalovanej zopakoval, že je nedôvodná, pretože ju žalovaná riadne neodôvodnila. Poukázal tiež na to, že úhradou žalovanej istiny uznala jeho nárok a súd po jeho späťvzati v tejto časti konanie zastavil. Vyjadril súhlas so závermi súdu prvej inštancie, že tvrdenie žalovanej o úhrade istiny z dôvodu, aby sa vyhla úročeniu pohľadávky, sú účelové a tvrdenie o nároku z bezdôvodného obohatenia nemá žiaden právny základ.

19. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

20. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 zamietol.

21. Odvolaciemu prieskumu podrobil výlučne žalovanou napadnutý výrok rozsudku, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020, keďže odvolanie voči druhému vyhovujúcemu výroku nepodala a tu s rozsudkom súdu prvej inštancie súhlasila. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a odkazuje na jeho skutkové zistenia uvedené vyššie, ktoré si osvojil.

22. Pripomína, že predmetom sporu v tomto odvolacom konaní je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania za oneskorené uhradenie M. Č.. XXXXXXXXX, splatnej dňa 08.09.2017, ktorou jej žalobca fakturoval sumu 78,83 eur za tzv. „zbytočnú jazdu“ (ďalej len „faktúra za zbytočnú jazdu“), keďže žalovaná zaplatila fakturovanú sumu až po podaní žaloby na súd, pričom však namietala jej nedôvodnosť (a žiadala ju vrátiť). Z dôvodu, že ju uhradila, zobral žalobca žalobu v časti uhradenej istiny späť a zotrval na nároku na úrok z omeškania. Súd prvej inštancie mu (po zastavení konania o zaplatenie istiny) po prijatí záveru, že nárok žalobcu voči žalovanej na zaplatenie 78,83 eur za „zbytočnú jazdu“ bol dôvodný, vyhovel a prisúdil mu úrok z omeškania. Žalovaná v odvolaní okrem iného poukazovala na to, že faktúrou jej žalobca účtoval zbytočný výjazd, ktorý mal byť smerovaný k odstávke vody v jej rodinnom dome, pričom tvrdila, že výjazd nebol dôvodný, pretože pracovníci žalobcu nevedeli nájsť hlavný uzáver vody.

23. Ku skutkovému stavu, zistenému súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 20.05.2013 zmluvu, ktorej súčasťou boli aj VOP žalobcu, podľa ktorej žalobca dodával žalovanej na adresu jej odberného miesta pitnú vodu a odvádzal odpadové vody, za čo mu bola žalovaná povinná uhrádzať platby na základe vystavených faktúr podľa skutočnej spotreby predchádzajúceho vyúčtovacieho obdobia. Žalobca dodával žalovanej pitnú vodu v súlade s uzavretou zmluvou, za čo jej vystavil faktúry v zmysle platného cenníka výkonov a služieb súvisiacich so zásobovaním pitnou vodou verejným vodovodom a odkanalizovaním odpadovej vody verejnou kanalizáciou platného od 01.10.2014. Žalobcom bolo tvrdené, a žalovanou podľa súdu prvej inštancie nepopreté, a teda nesporné, že žalovaná mala nedoplatky vo výške takmer 300 eur, ktoré žalobca vymáha v inom súdnom konaní, a preto plánoval prerušiť jej dodávku vody. Upomienky podľa žalobcu obsahovali aj informáciu, kde bude zverejnená informácia o plánovanom prerušení dodávky pitnej vody. K plánovanému prerušeniu dodávky pitnej vody na odbernom mieste žalovanej malo dôjsť dňa 08.08.2017, pričom zo zákazkového listu a montážneho listu žalobcu vyplýva, že vyslaní pracovníci vodu nezavreli, lebo nevedeli identifikovať, ktorý uličný uzáver je správny. Z tohto dôvodu žalobca realizovaný výjazd žalovanej spoplatnil v zmysle položky 1.12 cenníka vyššie uvedenou faktúrou za zbytočnú jazdu. Žalobca v konaní uviedol, že sa vždy pred úkonom prerušenia dodávky pitnej vody snaží zákazníka na to telefonicky upozorniť, ale u žalovanej evidoval nekompletné telefónne číslo, preto sa mu s ňou nepodarilo skontaktovať, čo uviedol aj v odpovedi žalovanej na reklamáciu faktúry za zbytočnú jazdu. Súd prvej inštancie z uvedených skutkových zistení vyvodil, že žalovaná mala v čase výjazdu žalobcu na OM voči nemu nedoplatky, a preto bol jeho výjazd oprávnený.

24. Súd prvej inštancie vyhodnotil po právnom posúdení podľa položky 1.12. cenníka žalobcu, čl. III. zmluvy a podľa čl. VII bod 1 písm. m VOP nárok žalobcu na zaplatenie sumy 78,83 eur účtovanej faktúrou Č.. XXXXXXXX splatnou dňa 08.09.2017 za „zbytočnú jazdu“ za dôvodný. Preto žalovanú podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti faktúry až do jej uhradenia. Znenie zákonných a zmluvných ustanovení, ktoré súd prvej inštancie aplikoval, je nasledovné.

25. Podľa položky 1.12. cenníka žalobcu za výkony a služby súvisiace so zásobovaním pitnou vodou verejným vodovodom a odkanalizovaním odpadovej vody verejnou kanalizáciou, platného od 1. októbra 2014, suma položky „zbytočná jazda“ je 78,83 eur s DPH.

Podľa čl. III zmluvy sa odberateľ zaväzuje uhrádzať dodávateľovi platby za dodávku vody a odvádzanie odpadových vôd podľa tejto zmluvy a platných VOP.

Podľa čl. VII bod 1 písmeno m Všeobecných obchodných podmienok žalobcu je dodávateľ oprávnený prerušiť alebo obmedziť dodávku pitnej vody z verejného vodovodu alebo odvádzanie odpadových vôd do verejnej kanalizácie v prípade nezaplatenia vodného a stočného počas obdobia dlhšieho ako 30 dní po lehote splatnosti faktúry.

Podľa § 517 ods. 1 Obč. zák., dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Podľa § 517 ods. 2 Obč. zák., ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

26. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného a súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu potom ustálil, zjednodušene povedané, nasledovné: Žalobca dodával na základe zmluvy žalovanej vodu, za čo jej vystavoval faktúry. Keďže žalovaná mala nedoplatky cca 300 eur, ktoré žalobca vymáha v inom súdnom konaní (toto tvrdenie žalovaná nepoprela, a preto je nesporné), rozhodol sa prerušiť jej dodávku vody. Dňa 08.08.2017 vyslal žalobca výjazd s pracovníkmi, ktorí mali prerušiť dodávku vody na odbernom mieste žalovanej, o čom žalovanú neupovedomil. Vyslaní pracovníci však vodu nezavreli, pretože nenašli správny uzáver vody, resp. nevedeli identifikovať, ktorý uličný uzáver je správny, čo vyplýva zo zákazkového listu a montážneho listu. Žalobca tento výjazd žalovanej spoplatnil sumou 78,83 eur v zmysle položky 1.12 cenníka vyššie uvedenou faktúrou za zbytočnú jazdu. Žalovaná túto faktúru reklamovala. Žalobca jej reklamácií nevyhovel, čo zdôvodnil tým, že je podľa čl. VII bod 1 písm. m VOP oprávnený prerušiť jej dodávku vody, ak nezaplatila vodné a stočné počas obdobia dlhšieho ako 30 dní po lehote splatnosti faktúry, a poukázal aj na to, že ju pred prerušením dodávky nekontaktoval (ako má vo zvyku) preto, lebo na ňu eviduje nekompletné telefónne číslo. Žalovaná faktúru nezaplatila a žalobca podal žalobu a domáhal sa jej zaplatenia spolu s úrokom z omeškania. Po podaní žaloby žalobkyňa

faktúru zaplatila s odôvodnením, že tak robí zo strachu z úročenia fakturovanej sumy, avšak považovala ju za nedôvodnú a uviedla, že ju žiada vrátiť. Nakoľko žalovaná faktúru zaplatila, žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 78,83 eur späť (súd konanie v tejto časti z tohto dôvodu zastavil) a zotrval na úroku z omeškania, ktorý mu súd prvej inštancie aj priznal.

27. Ako už odvolací súd uviedol v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, i keď žalovaná istinu 78,83 eur po podaní žaloby uhradila, tvrdila, že žalobca na ňu nemá nárok a žiadala ju vrátiť. Do pozornosti súdu prvej inštancie dal preto právny záver, že do omeškania so zaplatením istiny 78,83 eur sa žalovaná mohla dostať len vtedy, ak mala skutočne povinnosť túto sumu v dobe jej splatnosti uhradiť (čo žalovaná poprela). Tento právny záver vyplýva z ust. § 517 ods. 1 veta prvá Obč. zák., podľa ktorého je v omeškaní dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní. Aplikácia uvedeného ustanovenia teda v posudzovanej veci predpokladá, že žalovaná skutočne mala voči žalobcovi z nejakého konkrétneho právneho titulu dlh, ktorý včas neuhradila, na čo by potom nadväzovalo právo žalobcu požadovať od nej popri plnení jej dlhu aj úroku z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák..

28. V prvom rozsudku priznal súd prvej inštancie žalobcovi zo sumy 78,83 eur úrok z omeškania s poukazom na ust. § 15 ods. 7 písm. b) a § 16 ods. 7 písm. b) zák. č. 442/2002 Z.z., pričom odvolací súd mu v zrušujúcom uznesení vytkol, že tak urobil bez akéhokoľvek zdôvodnenia opodstatnenosti ním fakturovanej sumy 78,83 eur (z nejakého konkrétneho právneho titulu), pretože z týchto ním aplikovaných ustanovení povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi faktúru Č.. XXXXXXXX vo výške 78,83 eur za „zbytočnú jazdu“ nevplyva. V napadnutom, teda druhom rozsudku súd prvej inštancie opäť žalovanú zaviazal na úrok z omeškania zo žalobcom fakturovanej sumy 78,83 eur, keď tentokrát s poukazom na položku 1.12. cenníka žalobcu, čl. III. zmluvy a čl. VII bod 1 písm. m) VOP vyhodnotil, že nakoľko žalovaná mala v čase výjazdu žalobcu na jej odberné miesto voči nemu nedoplatky, bol jeho výjazd oprávnený, a nárok žalobcu na zaplatenie sumy 78,83 eur účtovanej faktúrou za „zbytočnú jazdu“ je tak dôvodný.

29. Odvolací súd nesúhlasí, pretože ani z týchto ustanovení (sú citované vyššie) v žiadnom prípade nevplyva povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi cenníkovú sumu za zbytočnú jazdu. Nespochybnuje pri tom povinnosť žalovanej podľa čl. III zmluvy uhrádzať žalobcovi platby za dodávku vody, ani právo žalobcu podľa čl. VII bod 1 písm. m) VOP prerušiť jej dodávku vody, ak nezaplatila vodné a stočné počas obdobia dlhšieho ako 30 dní po lehote splatnosti faktúry, ani skutkové zistenie súdu prvej inštancie o nespornosti skutočnosti, že žalovaná mala voči žalobcovi nedoplatky vymáhané v inom súdnom konaní. Žalobca skutočne je podľa čl. VII bod 1 písm. m) VOP oprávnený prerušiť jej dodávku vody, ak nezaplatila vodné a stočné počas obdobia dlhšieho ako 30 dní po lehote splatnosti faktúry, a ak takáto situácia nastala, mohol jej dodávku vody prerušiť a žiadať od nej zaplatenie nákladov spojených s prerušením alebo obmedzením dodávky vody podľa čl. VII bod 2 VOP (cena za takýto úkon je stanovená v cenníku žalobcu). V posudzovanej veci však nastala situácia iná, a to, že žalobca síce (vzhľadom na skutkové závery súdu prvej inštancie odôvodnene) mienil uplatniť čl. VII bod 1 písm. m) VOP a prerušiť žalovanej dodávku vody, keď za týmto účelom aj uskutočnil dňa 08.08.2017 výjazd jeho alebo zmluvných pracovníkov, ale dodávku vody jej neprerušil z dôvodu, že ním vyslaní pracovníci nevedeli identifikovať, ktorý uličný uzáver je správny. Tu je potom namieste prijať záver, že za takúto skutočne „zbytočnú jazdu“ si zodpovedá sám žalobca, a nie žalovaná. Totiž jediné ustanovenie VOP účinných od 14.04.2017 (založené v spise), ktoré by mohlo odôvodňovať povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi fakturovanú sumu 78,83 eur za „zbytočnú jazdu“ podľa cenníka žalobcu, je čl. VII bod 3 VOP, ktorý vo svojom texte stanovuje, že cit. „Odberateľ berie na vedomie, že v prípade, ak dodávateľ vykoná jazdu za účelom obmedzenia alebo prerušenia dodávky pitnej vody, ku ktorej došlo (resp. dôjde) z dôvodov na strane odberateľa, a odberateľ dodávateľovi obmedzenie alebo prerušenie dodávky pitnej vody neumožní, je odberateľovi účtovaný poplatok za zbytočnú jazdu v zmysle platného Cenníka výkonov a služieb.“. Takáto situácia však tiež nenastala. Žalobca predsa ani v žalobe, ani počas súdneho konania na čl. VII bod 3 VOP nepoukazoval, a ani len netvrdil, že by mu žalovaná prerušenie dodávky vody neumožnila (ani o tom nevedela). Rovnako tak nedôvodil ani súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Za stavu, keď žalobca mienil žalovanej (oprávnene) prerušiť dodávku vody, ale jeho alebo zmluvní pracovníci nenašli uličný uzáver vody, a preto vodu nezavreli, je nepochybné, že si tento „zbytočný“ výjazd zaviniť sám. Zo žiadneho ustanovenia zákona, zmluvy, alebo VOP totiž nevplyva (a bolo by aj absurdné), že v prípade, ak pracovníci žalobcu v snahe o prerušenie jej dodávky vody na ulici nenájdu uličný uzáver, bude žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi cenníkovú cenu 78,83 eur za ich „zbytočný výjazd“.

30. Z uvedeného je zrejmé, že žalovanej žiadny dlh resp. záväzok voči žalobcovi nevznikol, keďže ten by jej mohol vzniknúť len z nejakého právneho dôvodu, a to z právneho úkonu, zo zmluvy, zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone (§ 489 Obč. zák.). Keďže žalovanej nevznikla povinnosť uhradiť faktúru Č.. XXXXXXXXX vystavenú žalobcom bez právneho dôvodu na sumu 78,83 eur za „zbytočnú jazdu“, nie je teda povinná platiť ani úrok z omeškania. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca ani v žalobe ani počas konania netvrdil, že ním žalovanej fakturovanú sumu 78,83 eur za „zbytočnú jazdu“ je žalovaná povinná s poukazom na nejaké ustanovenie zákona, zmluvy alebo VOP uhradiť, ale tvrdil zjednodušene povedané len to, že žalovanej vystavil faktúru, ktorú nezaplatila riadne a včas. Odvolací súd opakuje, že na základe vystavených faktúr záväzky resp. dlhy nevznikajú, a ako už bolo uvedené vyššie, žiadny právny dôvod, pre ktorý by bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi ním fakturovanú sumu 78,83 eur, nezistil. Žaloba o zaplatenie úrokov z omeškania z tejto sumy teda nie je dôvodná.

31. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 zamietol.

32. Ďalšími odvolacími námietkami žalovanej sa už nezaoberal, pretože neboli pre rozhodnutie podstatné. V krátkosti len uvádza, že ak žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie doposiaľ nerozhodol o jej vzájomnej žalobe, odvolací súd uvádza, že žalovaná napriek tomu, že bola odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení poučená, že ak mieni podať vzájomnú žalobu, toto svoje právo môže uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, žiadnu vzájomnú žalobu nepodala (v spise sa nenachádza). V súdnom spise sa nenachádza ani žiadosť žalovanej o oslobodenie od platenia súdnych trov. Svoje tvrdenie o tom, že sa chcela zúčastniť pojednávania a na súd sa dostavila, ale súd pojednával v jej neprítomnosti, žalovaná ničím nepreukázala, a preto zostalo skutočne len jej ničím nepodloženým tvrdením. Odvolací súd má z jeho činnosti vedomosť, že v obdobných prípadoch strany trvajú na vyhotovení úradného záznamu, prípadne predkladajú o svojich tvrdeniach iné dôkazy.

33. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 C.s.p..

34. Podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa ust. § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

35. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, a že strane prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Na vysvetlenie odvolací súd uvádza, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, a u žalovanej ide o plný úspech vtedy, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Je namieste konštatovať, že takáto situácia v posudzovanej veci nenastala. Ak žiadna strana nemá vo veci plný úspech, potom má každá zo strán úspech čiastočný, teda obe strany sporu (žalobca a žalovaná) sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, prichádza do úvahy vtedy, ak je čiastočný úspech a neúspech strán sporu približne rovnaký). Zmyslom využitia zásady zavinenia je zas sankčná náhrada trov konania, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Pri čiastočnom zastavení konania v dôsledku späťvzatia je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania rozhodujúce zistenie, ktorá zo strán zavinila z procesného hľadiska čiastočné zastavenie konania.

36. V posudzovanej veci sa žalobca od žalovanej domáhal zaplatenia sumy 78,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 (žalovaný úrok z

omeškania predstavuje za 1.066 dní omeškania sumu 11,51 eur) a zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019 (žalovaný úrok z omeškania predstavuje za 80 dní omeškania sumu 0,34 eur). Celkovo sa teda domáhal zaplata 90,68 eur (78,83 eur + 11,51 eur + 0,34 eur). Žalobca zobral žalobu v časti o zaplata 78,83 eur späť, nakoľko po podaní žaloby na súd mu bola táto suma žalovanou uhradená. Je potom namieste prijať záver, že žaloba žalobcu bola v časti o zaplata 78,83 eur zobratá späť pre správanie žalovanej, ktorá sa v tejto časti zachovala v zmysle žalobnej požiadavky. Zastavenie konania v uvedenej časti teda z procesného hľadiska zavinila žalovaná. V rámci rozhodovania o trovách konania preto odvolací súd vyhodnotil zastavenie konania v časti o zaplata 78,83 eur ako úspech žalobcu v spore. V časti o zaplata 0,34 eur eur bolo žalobe rozsudkom vyhovie, z čoho je zrejmé, že žalobca bol aj v tejto časti sporu úspešný. Vo zvyšku žalovanej sumy 11,51 eur bola žaloba rozsudkom odvolacieho súdu zamietnutá, z čoho je zrejmé, že v tejto časti sporu bola úspešná žalovaná.

37. Takúto situáciu rieši ust. § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplata 90,68 eur (100 % nároku), pričom úspešný bol v časti o zaplata 78,83 eur a 0,34 eur, spolu 79,17 eur (87,3 % nároku). V zostávajúcej časti žaloby o zaplata sumy 11,51 eur (12,7 % nároku), v ktorej bola jeho žaloba zamietnutá, mala úspech žalovaná. Žalobca mal tak v porovnaní so žalovanou prevažujúci úspech. Celkový úspech žalobcu potom predstavuje 87,3 % mínus úspech žalovanej 12,7 %, čo sa rovná 74,6 %. Po zohľadnení čiastočného úspechu a čiastočného neúspechu strán dospel odvolací súd k záveru, že žalobca bol v 74,6 % úspešný, a preto je žalovaná povinná znášať žalobcom účelne vynaložené trovy konania v tomto rozsahu. Uvedené znamená, že súd prvej inštancie bude pri rozhodovaní o výške náhrady trov povinný posúdiť, ktoré trovy boli žalobcom skutočne vynaložené účelne na uplatnenie jeho práva. Odvolací súd považuje za potrebné tiež uviesť, že takto vykonané posúdenie úspechu strán v spore je súladné jednak s aplikovanými zákonnými ustanoveniami ako aj judikatúrou a rozhodovaním súdov všetkých inštancií.

38. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, a to v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p..

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).